

Početna / Blog / Vijesti / ČOVJEK S MS-OM U SVIJETU GLAZBE

 RANIVJE SKUPINE - KORAK DALJE Hrvatska

ČOVJEK S MS-OM U SVIJETU GLAZBE

27.04.2021. 09:25:00

Kad bi u Podravini upitali za Sinišu Švedeka, većina bi odgovorila da im je prezime poznato, ali ime, tu je već malo veći problem. Ako pitate za Ninu Švedeka, to je već druga stvar. Skoro svi će ga povezati s glazbom, sa estradom. To je ono poznato lice Nine, koje ćemo ovdje detaljnije predstaviti. Ali ćemo govoriti i o drugom licu Nine, za koje tek rijetki znaju.

TKO JE SINIŠA ŠVEDEK - NINO?

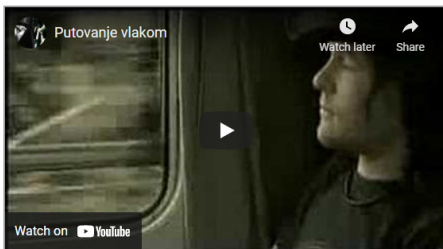
Siniša Švedek zvan Nino na Dan žena napunio je 40 godina, a potječe iz poznate durđevačke obitelji koja se bavi glazbom. Uglavnom, otac vrsni bubnjarist, brat također, a ostali dio obitelji na raznim instrumentima. Kako jabuka ne pada daleko od stabla, tako je i Nino krenuo put bubnjeva. Nakon osnovne škole, puno se trudio, završio je prometnu školu i elektrotehniku, te stekao zanimanje operatera za računalstvo. Na kraju je završio Rock akademiju u Zagrebu. Sve to vrijeme polagano je „udarao“ bubnjeve - ipak je to obiteljska tradicija.

SVIJET GLAZBE

Vjerovall III ne prvi javni nastup odradio je na jednom glazbenom festivalu u Novigradu Podravskom. Nastupio je zajedno s Elvisom Šimunic, Ivanom Lončarić, Hrvojem Žvko i Kristijanom Kevešević, a grupa se zvala „NESI“. Bilo je to davne 1994. godine, kada je Nino pohodio peti razred osnovne škole. Tu se uglavnom svirala narodna glazba.

Od same glazbe nije se baš dalo živjeti, ali za džeparac je bilo. Svirali su gdje se moglo. U gostionicama, na zabavama i svadbama, gdje god je glazba trebala. Jednom su svirali u jednom ugostiteljskom objektu u Novigradu Podravskom, kada je na piće došla ekipa iz poznatije grupe „Majke“ s Goranom Bare. Njihov gitarist zapazio je Ninu i njegovo sviranje bubnjeva i ostvario se prvi kontakt. Već nakon dva tjedna ta suradnja počela je ozbiljno i osnovali su sastav „COTA G4“, s jednom pjesmom „Putovanje vlakom“.

Počeli su obilaziti elitnija mjesta sve do zagrebačkog disco barra „SALOON“. Mjesto gdje su zalazila mnoga poznata imena, ali i svirali mnogo poznatiji bandovi.

Uslijedilo je spajanje grupa „Kojoti“ i „Majke“, te je tako nastala grupa „Elektrobuda“. Slijede koncerti po Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini, a snimili su i album „NE POSTOJE ČUDA“.

Kod kuće je Švedek radio svoj privatni posao, a glazba i bubnjevi su bili njegova ljubav. Tako je zaradivao za Rock akademiju, da ne bi bio na teret roditeljima. U međuvremenu dok nije bilo nastupa s grupom „Elektrobuda“, svirao je s raznim lokalnim bandovima, gdje god je trebalo.

DOLAZAK NA ESTRADU

Uslijedilo je poziv durđevačkog glazbenika i glazbenog pedagoga, Davora Jendrašić - Mandraka, tamo negdje 2005. godine, da svira s pratećim bandom Petra Graše. Švedek nije puno razmišljao, odradio je s njima mjesec dana probe i trebalo je krenuti s nastupima. Išli su i u Čakovec po nove bubnjeve. Međutim, tada se dogodilo ono što je preokrenulo Ninin životni put. Morao je odustat i od sviranja s Petrom Grašom, a zbog istog tog ozbiljnog razloga povukao se i svirao je bubnjeve isključivo kod kuće. Počeli su teški dani.

NA POZORNICI S MATOM MIŠO KOVAČ

Malo je poznato kako je poznati hrvatski pjevač Mate Mišo Kovač preko trideset godina isključivo pjevao uz pratnju podravskih glazbenika. Tako je čuo i za Švedeka, virtuozna na bubnjevima i pozvao ga u prateći band. Švedek je uskočio, bez ikakvih priprema III proba, jer ta vrsta glazbe već se svirala odavno, te su održali prvi koncert na Viličku u Zadru. Nije mu bilo nepoznato svirati pred puno ljudi, ali s Mišom Kovač, e to je bilo nešto drugo. Tako je krenuo s Mišom prema vrhu, s pozitivnim stavom, a put s Mišom ga je odveo opet po Sloveniji, Bosni i Hercegovini i naravno na puno mjesta u Hrvatskoj.

Uslijedila je velika turneja 2009. godine, četiri koncerta u „Areni“ Zagreb. Na prvom nastupu, Mišo je učinio veliku gestu i svu pozornost publike privukao na Ninu. Kod predstavljanja grupe, zamolio je Ninu: „Gospodine Nino, molim ustanite i poklonite se publici“. To je bila velika čast za njega i vidjelo se koliko je Mišo držao do svojeg glavnog bubnjara. To je bilo pred punom dvoranom, pred oko 20 tisuća ljudi. Mišo je držao od svih svojih članova pratećeg sastava. O Miši znaju svašta reći, ali on je jednostavan, običan čovjek. Kako na pozornici tako i u privatnom životu. U „Areni“ je Nino bio „veći“ od Miše samo u jednom trenutku: kada Mišo prestane pjevati, dignu ruke u zrak, publika počne pjevati, a Nino daje ritam svojim bubnjevima. Ali to nije mjerljivo jer jedan je Mišo.

Nezaboravan koncert bio je i u Splitu u „Spaladium areni“, dvorana puna, publika izvrsna, to se mora doživjeti, kaže Nino.

Kad nisu svirali s Mišom, znali su svirati s njegovom kćerkom Ivanom.

S Mišom je preko 10 godina, no zbog pandemije, pitanje je kada će ponovo biti zajedno na pozornici. Spoj publike i Miše, pratećeg banda, vokala, svega onoga što jedan koncert čini velikim, može jedino legenda, a to je Mišo.

Samo jedna anegdota. Svirali su jednu gažu gdje je uglavnom bilo više ženske publike. Na kraju od svih žena, njemu je prišao muškarac. Ipak sve se dobro završilo, bio je to njegov prijatelj Romeo, kojeg odmah nije prepoznao niti je znao da je tamo.

A SAD ONO DRUGO LICE NINE

Dok se pripremao za sviranje s Petrom Grašom, jednog jutra 2006. godine, Nino se probudio, ali desna strana tijela bila mu je oduzeta. Noga mu je bila ukočena, a prva pomisao mu je bila da je to najviše od uđaranja po bubnju. Uslijedile su razne pretrage i dijagnosticirana je multipla skleroza – relapsno-remitirajući oblik bolesti (R-R-oblik). Pojava simptoma bolesti označava se kao šub ili kao relaps bolesti. Simptomi se mogu potpuno povući, a funkcija koja je bila oštećena može se potpuno ili djelomično oporaviti. Nastaje remisija. Nakon određenog vremena, koje se najčešće kreće u rasponu od dva mjeseca do dvije godine, javljaju se novi klinički simptomi ili ispadi (šubovi ili relapsi), koji se također mogu potpuno ili nepotpuno povući, bilo spontano bilo liječenjem. Zbog takvog tijeka, ovaj najčešći oblik multiple skleroze naziva se relapsno-remitirajući oblik (RRMS). Zato one pauze u javnom sviranju, kad može vježbati samo kod kuće. Oštećeno mu je vidno polje, a ukočenost mu se pojavila ponovo nakon godinu dana, no ovaj put je stradao lijevi dio tijela.

Zbog bolesti nije svirao s Grašom, ali bolest ga je odvela k Miši. Na koncertima je obavezno imao zamjenu, jer znalo se dogoditi, a posebno na početku koncerta, zbog treme i stresa, da mu spazam zgrči mišići i treba mu neko vrijeme da krene s normalnom svirkom. Tu svaki trenutak koristi za odmor, a događalo se da nije mogao svirati cijelu gažu, ali kod Miše on je svejedno prvi bubnjar. Na koncerte je katkad dolazio s infuzije.

U početku bolesti, osim roditelja i obitelji nije shvaćen kao oboljela osoba od takve bolesti, neki su ga čak izbjegavali, ali on je uvijek išao KORAK DALJE. Danas javno govori o bolesti, neki shvaćaju sa čim se bori već duže vrijeme, neki ga ne shvaćaju, ali to je njihov problem. Vidjeti mladog čovjeka na ulici da se grči, da ne može hodati, ipak za neke je to previše, za neke je to stigma, a ni ne znaju što se tom mladom čovjeku događa. Problem s bolešću je i kod zapošljavanja jer neki ne shvaćaju ovo kao bolest kojoj treba pridodati više pažnje, jer bolest takva kakva je ima svoje granice, izdržljivosti, umor, trenutke slabosti, a ponajviše ne razumijevanja.

Odlučio je javno govoriti o svojoj bolesti zbog koje ima fizičke i psihičke poteškoće, a za oboljele od multiple skleroze ima poruku: „Život je borba i nema odustajanja, a kad mislite da ne možete ipak je odučujući korak dalje“. S jakom voljom i podrškom, Nino će još dugo svirati bubnjeve, jer ipak – to je prva ljubav. To je drugo lice Siniše Švedek – Nine, koji uz ozbiljnu bolest svejedno sjeda za bubnjeve i svira što više može, jer to je i preporuka liječnika. Većinom nasmiješten, društven, u sebi vodi jednu borbu sa stvarnim svijetom, stalnog dokazivanja da boluje od teške bolesti te da sa svojih 40 godina života nije spreman za neki drugi posao. Sada kada nema gaža Nino se odmara uz ribolov, ali ni tu ne može sam zbog bolesti, uvijek mu je netko potreban radi pomoći.

Piše: Dražen Šemovčan

* Ovaj članak napisan je uz finansijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Izvor: Portal dnevnih novosti

Izvorni autor: Dražen Šemovčan Šeki/Foto: obiteljski album

Autor:

Dražen Šemovčan
Dragovoljac DR, HRVI, predsjednik UHB RH-a